

Ми з вами як віруючі люди багато роздумуємо і говоримо про очищення, навіть, можемо доводити один одному та іншим, як саме це має відбуватися. Так і в часи Ісуса Христа багато сперечалися, доводили щось про очищення: "Виникла була суперечка між Івановими учнями та юдеями щодо очищення" (Ів. 3:25). У даному випадку сперечалися Іванові учні та юдеї. В одних було своє розуміння, а у цих – своє, і вони сперечалися між собою.

Слід звернути увагу на те, що можуть бути у нас наші, людські уявлення, але в той же час існує і Боже розуміння істини. Це слід розрізнати.

Давайте згадаємо Миху із Книги Суддів і його розуміння. Коли він збудував свій дім, то сказав, що це – дім Божий. Таким в його уявленні було очищення. Але це – розуміння Михи. Насправді, Миха взагалі не розуміє, Хто такий Бог і як Йому служити. І так можна сперечатися.

Отже, учні з юдеями говорили і сперечалися про очищення. І хоч вони були біля Івана, були його учнями, але їх уявлення про очищення відрізняється від розуміння їх учителя. Так люди і сьогодні по-різному сприймають голос Божий, по-різному сприймають дії Божі.

І ось з такими суперечками в серці і людськими уявленнями учні приходять до Івана і кажуть: "Учителю, той, що був з тобою на тім боці Йордану, про якого ти свідчив, - він хрестить і всі йдуть до нього". Виявляється, що поки учні Іванові сперечаються з юдеями, люди йдуть до Ісуса Христа. А в учнів виникає заздрість. І замість того, щоб задуматися, чому все ж таки люди не до них ідуть, наближаються не до їхнього очищення, вони говорять, що як же це так, ми маємо очищення, ми маємо правильне розуміння, а чомусь люди не до нас приходять, а "йдуть до Нього".

Зверніть увагу на те, яке ставлення Івана до їхньої суперечки про очищення. Він відповідає: "Людина не може нічого приймати, якщо не буде дано їй з неба. Ви самі мені свідчите про те, що я казав, що не є Христом, а лише посланий поперед нього." Добре, що цей чоловік, який був посланий перед Ісусом, не мав гордості. Адже й він проповідував і до нього раніше дуже велика кількість людей приходила хреститись. До цього часу він був на першому місці, він був найдуховнішим, найбільшим. І тут раз, і з'являється більший від нього. Учні Івана приходять і кажуть: "Дивись, не до тебе йдуть, а до Нього". Але в самого Івана не було гордості, і він говорить, що так і повинно бути: "я казав, що не є Христом, а лише посланий поперед Нього".

Яким чином ці слова можуть стосуватися нас? Коли ми з вами починаємо служити Христу, то радіємо у спільності з Ним – так, як Іван. Та потім нам потрібно Його показати, поставити на першому місці, а себе усунути, умалити. Кожен із нас рано чи пізно переживає це. І якщо ми хоч трохи ходимо з Богом, то обов'язково в нашому житті, служінні Його треба поставити на першому місці, обов'язково. Наприклад, коли ми з кимось зустрілися, чи з кимось говоримо, то в розмові себе нам слід показувати не як ревного віруючого, сильного проповідника, чи ще когось великого, а як людину, що Бога ставить на перше місце, щоби бачили у нас не нашу побожність, а Ісуса Христа.

Іван розумів, що справжнє очищення повинне мати результат: "Хто має молоду, - є молодим; друг молодого, стоячи й слухаючи його, радіє від голосу молодого. Оце і є моя радість - вона тепер сповнилася." Чисте серце, очищене Ісусом завжди радіє, воно наповнене радістю. Іншими словами, Іван каже, що я радію з Його великих і славних діл,

я радію від цього, що всі до Нього йдуть, тішуся, коли чую, що всі Його шукають. Саме так розумів очищення Іван. Коли серце чисте, ми радіємо з того, що Господь робить серед нас з братом, сестрою. Наша ціль одна: щоби всі люди наближалися до Бога. Нам не потрібно, щоби вони збиралися саме в наших зібраннях, щоби вони саме з нами були, а щоб вони до Бога йшли. А наша справа, щоб наше серце було чисте і здатне чути голос Божий.

Виявляється, що, хоча у Івана було правильне розуміння очищення, його учні вже встигли чогось іншого набратися, і ще й сперечалися із юдеями. Вони думали, що очищення має дуже швидко відбуватися: прийшов, покався, охрестився і все.

Але Іван так не навчав: "Він має рости, я ж маліти". Процес очищення не закінчується на покаянні, хрещенні. Іван, який від утроби матері був сповнений Духом Святим, каже, що Він ще повинен рости у моєму житті, а я маю умалятися. То що нам з вами говорити, коли Івану, найбільшому пророку на землі, ще потрібно було маліти. Часто буває, що проходить рік, два, три від сили, і нам вже й не потрібно умалятися, а Йому рости. Бо ми вже настільки змужніли, настільки Він вже наповнив нас, настільки вже маємо велике розуміння, що нам вже нічого не треба. А Івану потрібно. Він вважає, що Христу і далі потрібно зростати, далі потрібно збільшувати Свою присутність у його серці, а для того й далі потрібно маліти самому.

Таке життя справді віруючого, життя людини очищеної. Тому, коли очищення в нашому житті не таке, як у Івана, коли ми сперечаємося, де краще очищення, то ми так ще й не досягнули, що таке справжнє очищення. Якщо людина ще говорить: "Ось той, що був з тобою на тім боці Йордану, про якого ти свідчив, - він хрестить і всі йдуть до нього", – це не очищення, а заздрість у неї спрацьовує. Тоді такі люди то в одне місце йдуть, то туди кидаються, то там Бога шукають. А наша справа – покорятися під руку Богу, умалятися, і давати Йому рости у нашому серці, щоби слова Івана були в нашому житті, щоби голос Господній щодня зростав і ми не залишилися до кінця свого життя в стані немовляти. Правду малюють на іконах, зображаючи Ісуса Христа як немовля. Я раніше не думав над цим, але, справді, на сьогоднішній день такий стан немовляти у багатьох віруючих на протязі всього життя: матір велика, а держить маленького Ісуса. Пам'ятаєте, це саме сказав до євреїв ап. Павло: "Ви бо за віком повинні б бути вчителями, але ви потребуєте ще, щоб хтось вас навчав перших початків Божого Слова. І ви стали такими, яким потрібне молоко, а не страва тверда. Бо хто молока вживає, той недосвідчений у слові правди, бо він немовля" (Євр. 5:12-13). На іконах, справді, люди передають стан свого серця – Ісус в їхньому житті в отакому дитячому віці: Він не зростає. Христос повинен зростати, а ми, часом, не даємо Йому виростати.

Нехай нам Господь допоможе, щоби ми не були більшими від Івана Хрестителя, бо написано, що більші від нього не народжувалися. Дивлячись на нього, беручи з нього приклад, щоб ми також навчилися умалятися, щоби голос Божий все сильніше звучав у нашому серці, щоби в нас не було зверхності і незагнужданої гордості.